

Nászta Katalin
ÉNEK AZ ÉLŐKNEK

versek 2017

Nászta Katalin

Ének az élőknek

Versek

2017

Tartalom

Ének az élőknek

*

Vers/sír/ás

Fellobogózva

Valaki elolvas

Vers – szavak nélkül

Csak úgy

Múzsácska

Arcod előtt

Én írom a verset, vagy ő ír engem?

Levél Arany Jánosról

A lázadás boncasztala

A partról

Babérkoszorú

Költői kérdés

Ki láthat angyalt...

Mondóka

Boncolgató

Milyen vagyok

Ujj nélkül

Ezüst lánc

Tér-Idő-lapát

A Kérdés

Nehézvíz

Még – már
Hűvösödő
Karácsonyodunk
Nem szól a szél
Ha a lélek háza a háznak lelke lenne
Hazafelé
Hír
Mit mondhatok én
Nem nyavalygó
Csak kegyelem
Vallomásos
Alkonyodó
Boldogság
A világ szövete
Újra
S harmadnapon...
Bárányolódó
Lábujjhegyen
A költő
Vigyázva
Hívószavaim

*

A költő léthelyzetei (Cseke Gábor)
A szerző önmagáról

Szerkesztő: Cseke Gábor
A címloldal Pusztai Péter munkája

Ének az élőknek

*még élsz, most
hát neked írok
milyen sokat
jelent a mosolyod
nem is látlak
csak hallom a sorok
közti kuncogást
bugyborékol az öröm
ezt akarom inkább
itt vagyok
a net másik oldalán
ha megfordítod
látni arcomat
neked ragyog*

*hát nem hazudik
a halál rólam?
mikor itt ücsörgök
a papír mögött
sorokba szedetten
fogvacogva*

*dermedten
majd felolvadt
állapotban
nincs hatalma
felettem
Isten szeme rajtunk
nem tud kiverni
a halál magunkból*

*eljegyeztek
ujjunkon a gyűrű
menyasszony vagyunk
nem izé, mi a szösz
hullatestű
lelkek*

égig énekellek!

Vers/sír/ás

mikor meghalt az első fiú, akit szerettem
AKKOR LEGYINTETT MEG ELŐSZÖR A
HALÁL

addig azt hittem, akiket szerettem
mindig megmaradnak, nem talál-
hatja őket semmi, csak éppen távol
élnék tőlem, nem velem, nélkülem
de lesznek és mindig...

aztán meghalt a második is,
és sorra jöttek mind a halottak
mint valami szörnyű panoptikumban
most újra felbukkant bennem hosszú soruk
velük meghalt belőlem is valami
vagy én viszem tovább őket magamban?
bennem élnek? amíg emlékezem?
az emberek olyan sok mindent
összebeszélnek
és nincs akinek higgyek
biztosan

és ezt is csak azért tudom most kimondani így
mert a fazékból, ami folyton fortyog bennem
kimertem azt a könnyű fölösleg-
habot, ami mindig eltakarja

a lényeket, ami bent a mélyet marja
nem akarok rímeiben beszélni
nem akarok táncolva emlékezni
és senkit nem vigasztal, engem se, ha mondom
veletek haltam meg én is a porondon
kicsit, de egyre többször és mind többet
magamból
nálatok hagyok, elvisztek, sírotokból
már hegymagas épül fölém a jajszavakból
mikor mindenki elmegy már nem lesz szavatok
nincs kinek szólni, és nincs mit, és minek
ki érthetné, nincs, és más ki érti meg?
lassan a pusztulásba, mint képbe beleégünk
akik meg itt maradnak, jönnek utánunk végül
majd rendre elfogyunk, kihál a föld s az Isten
új eget, földet teremt, kinek lesz helye ott fenn
egyre inkább érzem, csak szeretetből vagyok
s hogy rendre leszakadnak az embereim, tagok
maradnak ki belőlem, elhagynak sorra mind
csak még a szívem bírja, még egy kis ideig
mert hátha megírom mégis azt a szomorú
verset
amitől maga Isten visszatér hozzánk csendben

Fellobogózva

itt az idő – rikkantja az ostoba
felkecskézi lábát a polcra
pedig táncot kellene ropnia
mert dél van és süt
szél van és fúj
esik és ázik
fagy és didereg

tavasza, nyár, ősz, tél
körbe forog
kiejtenek magukból az évszakok
ma tapsolnak a fák
nyáron ringatnak
ősszel mosdatnak, cirógatnak
télen, hát télen becsomagolnak
visszaküldenek a feladónak

nem szomorú ez
csak tudni kell róla

ó, te örökkévaló ember
rendeltetésed helyére igyekszel
vagy elkeveredtél a csomagok közt

és haszontalan kacatként dobálnak
ide-oda
drága, nekem egyetlen egy
az egész mindenségben
több nincs belőled
aki nekem vagy, leszel, vagy voltál
szomszéd bácsi, kisgyermek
aki hasamban rugdalóztál

szerelmeim
akikben mind csalódtam
te, akit meg nem ölelhettem
aki nem tudtál semmit rólam
csak sütkérezteél sugaramban

még ma is tartana
ha leplét a valóságnak
le nem rántja
ez a fordított állapot
sorra hátat fordít
minden friss halott

mennyien hagynak itt
fellobogóznak
velük lengünk a szélben
hirdetjük tavasznak nyárnak

hogy messze még az ősz
hol van még a tél

rugdossuk talpunk alatt a köveket be-
szaladgáljuk tereinket
mint a suhancok áprilisban
kinyílunk, mint a barkák
szállunk mint a darvak
nagy rendezőnk szelére
szavára

simuljon ki arcod gyűrődése
rokon lélek, te drága
aki még hallhatod
dadogásom

Valaki elolvas

boldog vagyok
elég volt egy visszajelzés
hogy jó volt, amit tettem
kisimultak gyomorredőim
mik előtte váratlan
övön aluli ütésektől remegtek
minek élek gondolom ilyenkor
valakinek mindig teher vagyok
aztán valaki elolvas
átöleli vállam
és megnyugszom
nyomoromban társra találtam
boldogan vagyok továbbra is
ember

Vers – szavak nélkül

mikor a szívek
szavak nélkül
hallgatják egymást
ott a mennyország

(a szavak suták
töredezetek
a mentesítés
lehetetlen

a közhelyek
mind ritkábbak
ragyognak
mint sziklák kiállnak)

Csak úgy

Kapui Ágotának

Ágota, erősek
fád erős karjai
ágacskái, kedves
törékeny ujjaid
kitapogatjátok
szeleknek útjait
megakasztjátok
vágyaink húrjait
belerajzoljátok
a levegőégbe
álmaink képeit
ki láthatja élve
a sebes szirmait
lelkünk rezdülését
sodró vadharagját
apró rebbenését
szemünk pillogását
Ágota, ágacska
emlékfánk oszlopa
koszorút teszünk most
a te homlokodra

törzsedben gyűrűzik
otthonunk fájdalma
elvesztett, megtalált
új honunk bánata
öröme, sírása
és kacagása is
írad hát dalait
rügyezzed lombjait
szép-szomorú lelkünk
hűségese írnoka!

Múzsácska

ha a múzsa lányka volna
és ha csókja nyomot hagyna
ha a nyoma foltot ejtne
homlokodon s megilletne

kidobhatnád már vénecskén
ha a múzsád öregedvén
hozzád illeszkedne?

érintése csak azt hívja
elő benned, amit lehet
ami benned felgyülemlett

és ha öreg, vagy tán vén is
veled marad, csak azértis
mert hűséggel kitartottál
idegenre nem váltottál

homlokodat a nyoma
csillagozza tegnap, ma
az a verssor, az a folt
veled nyugszik, neked volt

Arcod előtt

lefoszlik rólad az élet
a máz, amivel eltakartad
bár nem takargattad magad

fognak az izmok
bőröd alól kitolakszik minden
némán is hangzón

még lapul de nemsokára kididereg
szemünkbe vágja
csupaszodó valónkra mi vár

te azt mondod
szétmállik minden
elszelelsz csak úgy a semmibe

mégsem tudod letörölni képedről a képed
kiültél arcod elé
mint kapujukba régen a vénék

meg kéne békélni ott bent a fenttel
nem csak földi
égi is a teremtésed

Én írom a verset, vagy ő ír engem?

a költő mikor nem ír pont olyan, mint egy
másik ember
nagy hiba azonosítani a verseivel
azok csak átfolynak rajta
a verseket kell megítélni
azok viszont lehetnek rosszak is
mi van a költővel ilyenkor?
mi folyik át rajta? és hogyan?
egy vers mégsem független a költőtől
a helyzettől sem amiben világra jön
számít hogy ki írta
nem vagy független a versedtől költő
nem mondhatasz igent és nemet egyszerre
akkor mi a vers ki a költő mit szeretünk benne?
vagy ki a vers és mi a költő és melyiket
szeretjük?
szeret minket a vers a költő?
kell a versnek a költő?
a költőnek a vers?

Levél Arany Jánosról

van egy restanciám
szerettem volna verset írni Arany Jánosról
neki már nem, pedig régen
mikor még azt gondoltam,
bátram megszólíthatom a holtakat,
elképzeltem egy beszélgetést velük
és hittem, válaszolnak is,
nem csak én fogok helyettük kitalálni
valamit –együtt gondolkodhatok velük
így, ha már nem egy időben élünk

egyszer kíséreltem meg
hamar abbahagytam
nem emlékszem, miért, talán megijedtem,
pedig akkor még azt sem tudtam, Isten létezik,
csak úgy – Arany nem volt köztük,
ő túl öreg volt hozzám
nem szerettem volna, ha atyáskodni kezd velem
és Toldija, meg beletörődései olyan szomorúak
voltak,
én pedig lázadni akartam, ehhez nem ő volt
a megfelelő partner,
de aztán megfogott a Vojtina Ars poétikájával

és magához kötözött egy életre,
azóta sem szólítottam meg, nem merném ma
sem,
de a verseibe írt féltő szeretetet eltettem
magamnak,
komolyságát, megbízhatóságát
megszerettem, gondjait is a költészettel
kapcsolatban,
olyan jó, hogy leírta: „költő hazudj, de rajt’ ne
fogjanak”
és azt, hogy „avagy felettünk nem hazud az
ég?”

néztem az eget, és nem volt mindig kék,
akkor gondoltam először a földön túlra, mi
lehet ott
nem ki, hanem mi, és szerettem a fájdalmát is,
meg az egészet, ahogyan egybefoglalta
aggodalmát
a tiszta költészetért, olyan akartam lenni én is,
ki nem hazudik, csak annyit ír, amennyit bír és
nem mond többet
a valóságnál, de keresi azt szüntelen
neki köszönhetem tulajdonképpen azt az első
komoly lökést,
az őszinte, fegyelmezett faggatását a

versfalaknak
hogy ne hagyjam abba, bármit is tanácsol ez
vagy az
a költő – és így utólag most bocsánatot kérek
nem tudom kitől, hogy magamat is a költők
közé soroltam,
beálltam mellé, ha nem is egyenrangúnak,
csak mint közkatona a hadseregbe,
vagy a labdaszedő a pályaszélen
de akkor is benne a seregben, és drukkerként a
csapatban
ha tanonc is vagyok még
és az is maradnék

A lázadás boncasztala

a törvény – persze – ugyanaz
ettől és eddig – kimért
vajon miért e szűk keret
a júdáspénz mit ért?
kifutottunk a sarokból
pedig odacövekeltek
míg a büntetés le nem jár
számolhatod a perceket
falat nézel és kaparsz
szellemed kirajzol belül
nem ég már pír az arcodon
szégyened elmenekül
megszabott keretek közt
agonizál az akarat
végvonaglik lendületed
és elrúgod a falakat
nyüszítve landolsz a szabadban
valaki felmos összeszed
s fityiszt mutatsz a törvénynek
így szeretsz és így szeretnek
és ez tetszik ezek vagyunk
felhőkig vágyakozók
elrugaszkodva porhüvely-

valónkban önmagunktól
valahol a végtelenben
de mégis egybegyűjtve
mint szelláncra csimpaszkodó
lelketlen verebek
ringunk a világűrben

A partról

Most szedik szét a világot
nem kell az apokalipszisre várni
amit építettünk eddig
most tépik cafatokra
marionettként ráng – táncoltatva
művészetnek hazudják
mint a gépek, üresen mozognak
lelketlenül szétbontva szöveget
amivel a világot megérteni
kívánta eddig az ember
most maga szedi szét, amit alkotott
önti, mint ócska kacatot eléd
Nem kell Istenre várni a Véghez
elintézi az ember egyedül
angyal sem szükséges
önként pusztítja, saját kezével
jaj, vakok voltunk, nem vettük észre
gondolataink fordultak ellenünk
tébolyda lettünk tagadásunkkal
a mindenség gyomra
öklendez ki magából
minek egykor díszére éltünk
mondd, ki sirasson

és kár-e értünk?
nincs aki,
senki,
hiába
minden hiába

Már csak a partról bekiabálva,
– a legújabb színészképzések margójára

(Kaposvár, nemzetközi színésztábor, 2016)

Babérkoszorú

amikor az Isten
(nagybetűvel
mert úgyszincsen
több belőle)
rányitotta szemét a földre
nagyot sóhajtott
'hadd keltsem fel hajnallal
az embert'
kinyitotta a virágokat
megpendítette
a szíveket
akik hallották
énekelni kezdtek
a költő torkában
üzenete zeng
babérjait is tőle kapja
az Ő nyakán koszorú
az istenadta

Költői kérdés

felsorjázna a költők
az Isten előtt állva
vajon a mustrát köztük
hányan élnek meg állva
ég felé kilőtt imák
ölében többen ülnek
őket ölelve furcsa
sóhajok és remények
vagy csak szomorú álmok
itt vagyunk Uram látod
tenyeredben s kihullva
vagy kiejtve éppen hogy lesz?
baj, ha ezt páran tudjuk
vagy vélünk hinni benned?
pecsétként beleégtünk
szögcsontok kezeidbe
ó bocsáss meg kérlek
fáradt lelkünkben ásít
sokszor a meghalás is
a vágy hogy megpihenjünk
és bocsásd meg ha végig
csakis magunkra néztünk
talán lesz ott Tenálad

egy külön rész azoknak
akik csak sóhajtozva
nyitott tenyérrel hozzád
egymástól külön ülve
csak hozzád imádkoztak

Ki láthat angyalt...

(Vojtinának szólt, de nekünk is, az intés:
hazudj költő, de ne fogjanak ismét
rajta –
ne csak a valódit mondd
hanem az igazat)

meglátni magunk az angyal szemével
szép hasonlat
de ki láthat angyalt
hogymeg ne vakulna
s ne esne holtan a lába elé?
a mesék mindent elbírnak
testvérei a hazugságnak
de ki látott angyalt úgy
hogymég élve maradt?
már az kegyelem
hagymegláthatom
magam a te szemedben

napok óta Arany és Pilinszky járnak eszemben
tisztá berkeket a költészetnek
Istennel mérni a mindenséget
vagymehogy

az ember drámai lény
nem folytonos
megtörténik velünk az élet
az Isten tenyerén
ki a világegyetem urai közt
– szól közbe Weöres –
az egyedüli szolga

az emberből lehetne a rokona
ha elhallgatna végre
hogy meghallhassa
mi lüktet a szívében

Mondóka

mondanám hogy nem tudom
de nem tehetem fogva tart
adott szavam míg hitetlen
tagjaimmal viaskodok
én vagyok kint és bent is én
s ami rejtve volt kiderül
a remény titkát ott lelem
a hit bölcsőjében belül
nem tagadhatom születésem
és halálom sem rejthetem
minden mi volt vagy egykor meglett
és úgy tűnik ma nincs sehol
ábrázata az eljövőben
túl a halálon tegnapon
felragyog majd vagy bealkonyul
bajnokom
ő a holnapom

Boncolgató

amikor fel akarod fejteni
az időt a teret
lesed az eget
a szelet kutatod
s azt érzed
a dolgod isteni
küldetésed van
épp mihaszna módon
aprózod életed
boncolgatva mulasztott
tetteket
jóváhagyásért sóvárogva
hátha fennakad
egy égi bokron
szent
könyörgésed

Milyen vagyok

miért, kérdi a gyermek
s még nem tudja
az örök kérdést kérdi
s egyetlen válasz van
amit az ember nem
vagy csak nehezen akar
meghallani

senkit sem ítélek
az igazság ítelt meg engem
nem menthetett fel
mert nem talált bennem
igazságot
semmit

éltem süketen, vakon
süketek, vakok közt
mintha látnék, hallanék
hallók, látók között
és senki sem volt
igazán boldog

valaki benyúlt fülembé
megérintette szemem
azóta jobban fáj az élet
mert a süketek
nem tudják, hogy vakok
és a vakok sem, hogy süketek

valaki megmutatta
levette a szemüvegem
igazán milyen vagyok
szép, ártatlan, tiszta
csak valaki befeketített

azt hittem gyáva pondró
vagyok, amilyenek mutat
hát így is éltem
pedig
élhettem volna
tisztán és szelíden

most már tudom
te sem vagy olyan
amilyenek mások mondanak
hanem tiszta és ártatlan
az Ő vérében tisztult
ember

aki érted jött az égből
majd felment a keresztre
és onnan
miután tett egy kanyart
a pokolban lent
visszament
újra oda föl
ahonnan minket
eltervezett

hidd el
leomlik rólad is
a bűn palástja
mit rád hazudott
az a régi
lehullott
immár csak második égi
csillag

a harmadik égből
ami fölötte van
eljön értünk újra
a Hajnalcsillag
puszta kegyelemből
és magához emel

mit veszíthetsz azzal
ha ezt hiszed?

Ujj nélkül

mert fiú soha nem voltam
bár szerettem volna lenni
mert szabadabbak voltak
úgy láttam innen, lenti
szuterén kis szobánkból
rúghatták a bőrt estig
nem hívta vacsorázni
őket az anyjuk,
szóval nem voltam, s nem vagyok
ma sem, de érzem őket
nem ésszel kívánnak, nem ám
csak a zsigereikkel
moccan bennünk az ősnedv
összegyűl, feszül folyton
már nem elég egy csípő
kissé gömbölyded idom
egyre vadabbul vágynak
vadabbakra és félnek
hogyan elapad forrásuk
és vége lesz a délnek
mindent onnan néznek
mi a fogyasztható
enni, inni, ölelni

csak ez, csak az a jó
lélek? ki érti? milyen
kacat, felesleges
már nem is tesznek úgy
mintha fontos lehet
érvényesítő pecsét
jel, márka, édes mindegy
fiú fiúra, lány lányra
gerjeszti magát s gerjed
semmi nem az ami
hát el kell jönnie annak
aki helyzeteket
rendbe rak
vissza vonat
s nem ujjal mutogat

Ezüst lánc

végre csend van
anyám alszik
a tévét kikapcsolhattam

olyan távoli minden
közeli csak a lárma-isten
ezzel halkítjuk a zajt
mi bent dörömböl
s örökké tart
csinnadrattája
a zenebona

hagyd megfogni kezed
nyomod ott maradt
a tavalyi hóban
álmodtalak a sorban
homlokodra
rebbent egy tincs
milyen is az a valami
ami nincs
mégis körbeleng
ölelve burkol
télszagú idők

mélyében hurkol
magához
lánca ezüst lenne
könnyedén
hullna nyakamra

képzelem fájsz
képzeld én is
talán ha féllek
mégse
mégis
megdorgálsz
esetleg lenézel
felnézhetek
ha rám nézel

üres játék
ez a szavakkal
füledbe
lány viasz
pedig éles
mint a kés
a szenvedés

Tér-Idő-lapát

ráülni megint sokadjára
az idő mindig mostan-jára
erre is kell külön érzék
hogy tudd ma épp mi a dörgés
mely század szeletében élsz
mennyit szelhet kenyérből a kés
hosszú sorba kerül a hús
hova vezet a vasút
és a sínek
kik rombolnak, mit építenek
mit mondj és mi mennyit kóstál
szavadban milyen üzenetet hoztál
és van-e helye annak, amit mondasz
vagy túlhaladott mondataid vannak
egyáltalán lehetsz-e még a prérin
aki számot tehet (habár a módi régi)
érvényesen a mai pillanatra
hogy ne dobhassanak ki
a sarokba

A Kérdés

nem tagadom meg Istent, de mondd, mi a megtérés?

mit tehetnék Őerte, hangzik egyre a kérdés
és mi végre, a végre egyik azt mondja,
higgy csak, a többi Isten dolga
a másik sürget, tedd is, amit az Isten mond' la!
a harmadik pedig csak közli, te vagy az Isten
rád nézek és Őt látom benned én szép
testvérem

ám belül minden forrong, álságos hitek, érvek,
hazug szavak és olcsó apróhirdetések,
hiába nézed benne Jézust, akit nem láttál
csak elképzelted egykor és azóta is várván –
a más emberben minden benned élő gonosszal
találkozol és jajgatsz, lehetetlen a dolgod
kerengve keresel hát vezetőket magadnak
mindeközben magad vagy vezetője vakoknak
kinek higgyen az ember? mondd, ki válaszolhat
hihető, méltó módon, végre világosodna
nincs lehetőség, vége, két-háromszor is szólt
már

nem töri rád az ajtót, minden kezében van már
te választottál sorsot, te döntesz, kérsz vagy

van már
örök életed, igaz, boldog, szent bizonyosság
ne p fújolgass, ne hőkölj, tedd le végre a
fegyvert
önmagad, ezt a nehéz, halálra ítélt lelket
és fogadd be, vagy tárd ki szíved annak, ki nem
bánt
s vár még, bár annyiszor kézzel-lábbal
tőle elrugaszkodtál
emlékezz, Saul Pál lett, miután földre esve
elismerte Urának kit addig kergetett
nem vagyok Isten, de Lelke bennem is lakik
Tőle tudom, hogy vár rád, s az Ajtó még
kinyílt...

Nehézvíz

*„álmaink, mint a rozsdá foltja
eltűnnek a múltó időben
de te Isten bértollnoka
engedelmeskedtél az Igének?”*

1.

megbocsáthatsz annak, aki él
veled volt fogoly, lágerben élt
kápónak hívták, annyi volt, mint te
nem Saul fia volt, talán Sára
a háborút ugyanúgy túlélte, él
anyja veszett oda, apja is, lehet
háború után férjhez ment
gyermeke lett
benned éjszaka lidérces álmokban
köszön az iszony
fogad kopik a csikorgástól
nappal dühöngve észleled
az örület nyomait magadon
vagdalkozol, ütsz, elzárkózol végleg
pokolba kívánod az örökséget
hogy benned virágoztak ki

temetetlen kegyetlenségei
nem érted, ki üvölt belőled
ki az, aki üt, aki ölne, ölne
csak hogy elhallgasson az a néma vád
ott voltál, te voltál, aki otthagytál
odavetettél a hamutoronyba
aki nevetgértél undok nyomorodban
rajtunk
üzenik a holtak
összeégtünk veled
abban a vértoronyban

2.

és megbocsátasz annak, ki elárult
földobott téged, magát mentve járult
elkárkozásodhoz?

van erőd fölülről nézni az egészre
fölmenteni szörnyű tettében
a süketet-vakot?

valaki megtette helyetted is
ne vedd magadra mit el nem bírsz
légy ember okos most

téged terhel mi megbocsátatlan
maga alá temet a megbánatlan
bűnteli puttony

Még – már

A folyamat lényege ugyanaz. Eszmélésünk története, ráébredéseink térképe, vélekedéseink, viszonyulásaink rajza. Gerincünkre rakódó tapasztalatok. Görbületét azok súlya alakítja. Majd kiegyenesedünk, amikor levetjük magunkról, ha tudjuk. Vagy beleroppanunk. Nincs béke az olajfák alatt, hangzott el valamikor. És bennünk sincs. Az indulat, mint a láva tör fel belőlünk, és elborzadva nézzük, ahogy elnyel minket. Tudtad, hogy a láva önemésztő is? Nem tud mást, mint feltörni, okádni, majd hamuval permetezni még sistergő tetemed. Olaja a gyűlölet. Azt hiszi, az ember megválthatja, megváltoztathatja – és meg is akarja tenni! – a világot. Nem tudja még, hogy hol kell kezdeni. A szemben állónak megy neki, mert az a legközelebbi. És a lavina elindul. Jaj! ki tudja hol áll meg! Ott, ameddig nem mehettél volna el, előtte kellett volna megállítani. Akkor, mikor a gondolat még csiraként bukkant fel fejedben. Mielőtt az új ötlet megfogant volna benne. Hogy tettet ne

szüljön, károdra.

Nincs menekvés. A szikrázó ég alatt menekülő madárraj kereng halálraítélten. Te röppentetted föl. Te gyújtottad meg a tüzet. És már el nem olthatod. Hát gyönyörködj pusztulásodban, te halállal szövetkezett. Szavaidból fröcsköl a rettenet, és iszonyodik a teremtett világ. Ledob hátáról a föld, megrendül, hogy állva ne maradj, elsöpör az ár, hogy ne lássa szörnyű mivoltodat – mert hozzáadtad magad a gyilokhoz. Mert vérrel fertőzted áldott földedet, amit talpad alá helyezett Isten. Már nincs idő. Már semmi sincs. Kifosztva, megfosztva, kopasztva állsz a dermedt ég alatt. Már csak az angyalok látnak. Ők borzadnak mivé vált mivoltod felett. Hogy lenne még kiút? Egy csöpp eső az égből? Enyhíteni égő torkodat? Az a *nem*.
Hogy ne mondd ki. Parancsolj megálljt neki.

Húvösödő

kiteszi dolgait a világ szelébe
hadd fújja sodorja szerte szanaszét
talán valaki összegyűjtené
hobbiból kacatnak a többi mellé
ó azok a szavak, az irányíthatók
hogyan az az indulat mindig kisodor
valamit belőlük a partra, a szélre
még csak nem is seperhetők félre
kicakkozza medre alakzatát szépen
megrajzolja arcát a tájnak a térben
ömlik a vers most mint sebre a gyógyír
honnantudja mikor s meddig kell ezt pont így
alakulok
belül ami forrong kitör
láva ez de húvös
a nagy szelek tépik
simító szelídre véres harapásuk
nem gondolok semmit
csak vagyok a társuk
látod fel-felrebben szárnyam a törzsemről
utána indulok szállok a földemtől
még nem húl ki rögtön mit hagyok
a helyem

enyhén ködöt szítál
a szemre
majd amikor a nap hajnalból delet rak
felszárít harmatot, simogat sírokat
emlék a szélben
itt voltam
tán nem is ebben a térben

Karácsonyodunk

bánatból születnek a versek
ordító hiányból mintha úrből
énekelnek szülőnk után
világ folyosójára toltan
ahol huzat van és mi fázunk
hiányok fújnak tél van a téren
apa-anyahiányok szállnak
Istent keresni mennénk vissza
ölébe ama biztonságnak

de hogy még ott se?
hogy már ott is betegek
fertőzöttek voltunk?
a biztonságos anyaölből
apaondóban?
hát Istent várunk

és itt van itt a szűkölő szívben
szorít mellkasunkban az Isten
lelked is dideregni kezd
de ott a helyed ott a neved
a tenyerébe belevésve
beleszögezve beleverve

ott az arcán síró szemében
amellyel nézett téged nézett
az idők előtt elrendelt napon
amikor még a láthatatlan
mélyén szunnyadt a világ

De Szólt. És meglett.
Előlépett.
Leszállt a mennyből.
Téged vérzett.
Belevésette neved kezébe.
Mehalt és Feltámadt érted.
Hidd már el végre! Ő az!
Nincsen más Krisztus. Nem lesz.
Ő a Volt-Van-Lesz.
Mikor a világ összefog majd
mikor a szíved összecsukná
és ölnék érte rogyásig
ő fog megtartani.
Ne keress mást. Nincsen másik.

Hajnalodna. Estből a fák
kilépnek ama virradatra
Összecsukódik bezár az ég
Isten Országa nyitva nyitva

mondom nektek unásig

Nem szól a szél

beszél az Úr egy olyan csendről
amiben nehéz még a lég is
elnehezülnek fák és lombok
megállnak a növekedésben
a réten a virágok a bokrok
méhek madarak nem szálldosnak
elpillednek kitikkadnak
nem jár ember korsóval kútra
nem mászkálnak a bogarak
elcsendesül egy pillanatra
a teremtés minden mi van
még jajra sincs erő se hang
nem szól a szél dermedt a táj
fényképezés előtt áll meg így
egyetlen szóra a világ

Ha a lélek háza a háznak lelke lenne

a testünket mintha azért kaptuk volna
hogy megvívjuk benne harcainkat sorra
az idővel, széllel, külön- s együttléttel
magunkkal, világgal, egész mindenséggel

kinek milyen terhe, háza teste éppen
csak élete mikéntjét határozza mindig
kinek pap, vagy pásztor, másnak pedig ostor
mutatja az irányt, csattan fel a szótól
s ki-ki, ahogy tűri, vagy viseli, látszik
mily fából faragták, most mi kandikál ki

ez a nagy teher, a házad, mit cipelsz
miben végigjárom utadat, s amit kell
megteszed? nemet mondsz?
neked kell viselned, épp abban a testben
amit háznak is hív apostol és Isten

micsoda berakás! milyen építkezés!
házad oromzatán virít neved mindig
falai, ablaka téged láttat szemből
nem anyád, sem apád, te nézel ki bentről

neked hoz a postás levelet, csomagot
anyádnak, apádnak más a lakásuk most

minden, aki ember, saját házát hordja
mint csiga, ha mászik, csak kicsit gyorsabban
és az idő telik, a vakolat mállik
az a benti egyre inkább átviláglik
az ablakszemeket már nem lehet csukni
behajtva is látszik a házadnak titka
vékonyodik falad, anyaga is ritka
majd megállunk pőrén a védelme nélkül
állapota minket minősít legvégül
te s Ő szemtől szembe, hidd el, mert ez így van
már nem szólhatsz semmit
hallgatod mit írtak
ama fehér könyvbe, ahol a lapokon
ott a te neved is
hogyan ki ne törölné, kérni már nem lesz mód
szólok, s ne vedd zokon
vedd füledbe hangját
s házad állapotát
amennyire lehet
hozd rendbe még jókor

Hazafelé

*a költészet ünnepére
(„mi legyen, ki költő?” – Borcsa
János)*

költő az legyen, mi népe
mondá egykoron egyikünk
de ha az a nép szét van tépve
a költő lehet egy velünk?
honnan van ő, ha nem belőlünk?
és kinek dalol, ha nem nekünk?
mondhatjuk-e magunkról azt
hogy egy vagyunk magunkkal is?
és a hazánk csak magasban van
de lehet, ott lehet lakni is?
mikor a földet kihúzzák
talpünk alól, maradhatunk?
kinek nyakában csüggve lógunk
szülőföldünk az otthonunk?
és mi dolgunk mostoha hazában
próféta legyünk vagy Tamás?
mi legyen, ha költő az ember
áldás vagy lidércnyomás?
mert lenni kell valaminek

ez nem vitás, az anyaméhből
kibújtunk már, vissza nincsen
átnevezhetik vidéked
hol írni tudsz – bezárt az öl
beomlik, föltör, eliramlik
és mint ökör csak túrhatod
az a lélek, az a szó mégis
oda száll, a magasba föl
próféta légy, nemzeted fia
vagy hontalanná lett bolond
ne kérdezz, ne állapíts meg
de énekeld, mi szívedben szól
s légy büszke sorsú, vagy bitang-rossz
írd le, mondd ki az évig szólót
ne hallgasd el
míg mondhatod

*(2017. 03. 19. – a vonaton, útban Kolozsvár
felé)*

Hír

megettem tegnap egy egész tábla csokit
vigasztalást kerestem rést tömőt
és éjjel perverz álmok gyötörtek
ébredve álltam ellent nekik
nem tudom honnan jönnek,
melyik világból küldik
micsoda szárnyas ördögök
évtizedek óta küzdök velük
még gyermek voltam
de már üldözött

kilépni felnőtt sóvár tekintetből
ó! hová menekülhetek?
az utcák sarkán ezerszámra tombol
a kéjvágy és a perverz örület
futna a lány nem eresztik fogják
többen is azoknak szurkolva
kik észveszetten megerősokolják
eszméletlen testét lánykádának
vad orgiát csapnak a diszkó szélén
s az emberek vállat vonogatnak

nézi Isten – és rég látja őket

és nem nézi el bár elnézte már
saját magának lesz ördöge az ember
de téged már nem ez sem provokál
az egykor édes ártatlan kisgyermek
szörnyeteggé lesz téged pofoz
okolva mindent anyát-apát-sorsot
és felgyújtja a földet otthonod

nem ember már
rég nem is látszik annak
villan szeme kiló az indulat
feléget mindent
szörnyű táncot lejtve
a föld torán
temetve boldogan

s még mindig van esélye!
az ég még nyitva

Mit mondhatok én

1.

gügye, szól az okos
ő, aki értelmes
aki tájékozott
a kitanult ember

mit mondhatok én
aki gügye vagyok?
elhiszem a szót
mert az Isten ragyog

ragyogok gügyén
és boldog vagyok
nem tudja, mit én:
Istenből vagyok

2.

Az ember mindig nagyot akar mondani.
Istennél nagyobbat nem tud.
Azt mondja: Isten.
Kimondta a nagyot.

Most akkor költő
vagy gügye vagyok?

Nem nyavalygó

banálisnak véltem
ha arról írok
egyszerűen
hogy fáj ez meg az
és nincs
nem lehet vigasz
az elmúltakra
de nyavalyogni nem akartam
azt sem hogy sajnálkozzanak
az életet úgy szerettem
ahogy kaptam
és elrontottam
időnként kijavítottam
itt-ott
mert ezt is lehet
nem csak a bocsánat
az eltűrt pofonok is
megegyeznek
s az acél
az a híres
ami nem törik, csak hajlik
nemes státus lett
hát leírom neked

amit nem merek
bárhogy hangzik
hűtlen-kor is szerettelek
akkor tán jobban
vétkemért
arcom magam pofoztam
nem lettem volna hű cseléded
e ballépés nélkül
semmiért
így annak köszönhetsz
engem
hűségem
ami azóta tart
s ha érték neked

Csak kegyelem

ha embernek kívánnék tetszeni
Isten szolgája nem lehetnék
előtte kell számot adnom
tetteimért

mondhatod te is Pál szavával
költő, ne búslakodj
babérkoszorúval
Isten díszíti majd homlokod

csak vedd föl a terhét
igáját, a könnyűt
reszkető félszeden
régen megkönyörült

és ha ez a ritmus
e szóösszetétel
neked ismerős már
(nem ugorja léced)
a lendülettel
mire szíved indít
repülj hát eléje

bűnöd, ami megtört
régen eltörölte
és csillagnak kigyúl
mit megbántál benne

Vallomásos

mennyi harangvirág
tavasszal
mikor nyílnak a fák
mennyi égre tátongó száj
tél után
mikor szomjaznak már
mennyi vers
nyílik az égre
mennyi torok
ásít a fénybe
ott vagy közöttük?
hogyne lennél
nélküled
hajnal – én
nem is kelnék
kinek húznám meg
pöndör bajszát
kinek csiklandnám
kedves arcát
csak érted csak téged
kereslek várlak
feltámadásos
szívembe zárlak

Alkonyodó

bántani én nem akarlak
sosem tenném
így is hallak
csak rám nézel
kiolvaslak
minden kiül
az arcodra
szemed üzen
kerekedik
homlokod is
keseredik
finom fintor fut át rajta
ajkad félrebiggyed hallva
amit hangosabban mondok
mert a hangomat nem hallod
elfogy néha a türelem
de rajtad csak rózsa terem
töviseid nekem hagytad
az ágyad is által adtad
a helyeden fekszünk szépen
te már röpülsz alkonyégen
verssorokban sírsz föl folyton
siratod mi szép mi jó volt

olyan kicsi olyan szelíd
olyan lettél amilyen rég
kisgyermekként
árván, félve
mostohától ütve, sértve
kicsi anyám, ha tehetném
lelkedet ölembe venném
ringatnálak, mint a szellő
neked illatozna erdő
simogatna nyári felhő
elrejtene szálas eső

mégis megkaplak én téged
ajándékba ahogy kérlek
fejem alatt párna leszel
hol elférek
s megpihenek
úgy mint régen

Boldogság

azt hiszed a tiéd az a gyermek
és vele mindent tudsz, mindent tehetsz
de belevájja körmeit arcodba
és húsod tépi, érzi, hogy lehet
az apja csak les a másik szobából
szája szélén mosoly, cinikus
szót nem szól érted, elvan ott ő távol
ahol tetten nem érhető. pont

míg azt hiszed a boldogságot nyerted
gyermekedben – kicsi, eleven
rád csimpaszkodik, édes, telhetetlen
csak lóg nyakadban, de sosem veled

ilyenek voltunk mi, ébredünk rá
apáink nyakáról lenőve már
így ehettük őket mi is folyton
falatozva életük javát

és azóta is folyton így esszük ki
életünkből egymást szüntelen
ma engem, holnap téged vájva holló
csőrrel, karvaly tekintettel

A világ szövete

ó, kicsire öregedett kedves nénikém
lábosok, kések közt csak úgy sertepertél
közben betakartál meleg szavaiddal
értettél, tudtál, ismerted az időt
a tájat is, miben egyszerre gyötrődött
lelkünk, a testünk, rokonaink között
már nem csodálkozom, átengedem másnak
úgy örültem neked, ahogy örülsz a másnak
nyolcvannégy évesen sikkes mozdulattal
mutatsz fityiszt annak, aki többet akar
jó voltál, fiatal, lelkes és értettél
annyira hiányzott nekem ez az értés!
visszafejtettük a világ szövetét
megmagyaráztuk a szelek fújását
lezongoráztuk tévedéseinket
és kacagva ettük nyomorúságunkat
jól esett, jövök még, gyere mert már nincs sok
mondad és köszöntem azt a régi intőt
császkáltunk múltjaink rokoni ösvényén

számba vettük őket, ki nem hagyva senkit
mopszli is figyelt ránk, voltak angyalok is
még a világot is majdnem megváltottuk

aztán könnyed vállal vonva egyet-egyét
rábíztuk a sorsra, végül is egyre megy
szerettelek, most is, hogy visszagondolok
örömet táncol bennem egy sor dolog
amit sorba vettünk, aztán félre tettünk
másnak a puttyát többet nem cipeljük
hisz le sem vehetjük róluk a terhüket
magunknak viseljük mind az életünket
de én a tiédet most egy picinyég
magamhoz vontam, ne aggódj, semmiség...

Újra

elég egy ember
aki rád figyel
elég egy ember
aki meghallgat
elég egy ember
aki megszeret
elég egy ember
akit megszeretsz
és világod megterem

S harmadnapon...

hogy egész népedet fogod
hozzá szegődve ígérte nekem
a mester
kerek egy földe olvas engem
átölelném a világot
nincs annyi karom
ölelésembe sem férne
túl kicsi vagyok
de az a buta szív amiben ott dobog
az egész világ
nagyon boldog
s míg kiszorítja belőlem a szuszt
átölel s vele egyben maradok

Bárányolódó

a legszebb álmaimmal betakarlak
papírra festem arcodat
illanó pillanataid
elsodort indulatod
rögzítem a szélben
s ellenállok a rímnek
ami könnyűvé dalolja
kettősünket
így igaz, nehéz pecsétet
nyomtunk a tájba, a térbe
megveszekedettten fehérret
láthatóvá téve
illanásunk
ott szállsz
könnyű madárként ülsz meg
almafa ágán
utánad repülnék
szárnyam szegett
lent hű kutyánk integet
az ösvény a kertben
a rózsabokrok
madáretetők
csonkolt torzók

fejfánk előre elkészítve
öreg lépteink, hátunk
színes képeken rögzítve
felakaszthatnak majd valahova
aztán lekerülünk a polcra
vagy dobozba
amíg kihajítanak
de ott fent – látod?
az égen
két fehér felhő
te meg én
báránylunk kéken

Lábujjhegyen

légy sejtelmes titok
kimondhatatlan
lábujjhegyen érthető
vélelem
s béleld ki félelemmel
derűs holnapod
hogya a Parnasszus polcaira
eljusson Pegazusod
holmi por
némely faragásmentes
tuskó lenne különben
csiszolatlan gyémánt
hát ne állíts semmit
csak kérdezz és kérdezz
a feleletet megadja rá
az a másik
az olvasói nézet

A költő

1

mondok én nektek valamit
a költő bátor ember
kitárja lelkét valakik-
nek, ők beletenyerelemek
hagyja, mert tud eleget
ti sem vagytok különbek
csak ő megtanult egy s mást
a dalról s most verselget
amit ír rólad írja
magát okolva közben
ember ő is csak tovább
és talán jobban bírja
amikor embert mardos
a lelkiismeret
ő nem fordul már félre
ha pirost integet
és ott marad a pályán
bár kispadra kerül
titeket nézve szurkol
mi az mi sikerül
és labdaadogató

lesz belőle mi volt
kispadra kerülsz te is
folt hátán te is folt

2

és írja a vers önmagát
a költő szíve tárva
a füle hall és dallamát
más is szomjosan issza
a vers csak készül
íródik
eszköze nem toll tinta
képernyőre feszítve már

az ember aki verset ír
megtanult feledkezni
magáról nem emlékezve
rója sorait, nem bír
leállni, viszi tánca
ritmusa költeménynek
ki most a versírásra
pár percre bérbe kérte
kikapcsolta személyét
nem apa, anya mostan
írórobot az ágyon

vagy ahol éppen trónol
nem tehet mást ő írja
ez némileg a rabsors
igájába befogta
és hajtja jó szó ostor
gondolatok mint hullám
a tenger felszínén
a mélyben áramolnak
megérezése szélén
viszi sodorja fújja
áramlat szél vagy felhő
nem torpan meg soha
s ha fárad elszéledő
partok felé csorongál
ott habzik némán nyögve
mit susogásnak hallasz
jaja mi megtörte

3

hogyan lehet egy ültömben
ilyen sok verset írni
felhúztam zsilipjeim
nyitottak már a gátak
hányadik nem számoltam
amit most lefirkálok

abba is hagyom
a párnámra dőlök
elszunnyadok
majd folytatom ha felkölt
mert költ a vers és ömlik most
csak írom, amit mondhat
és azt hiszem ez most nagyon
nagyon nagyon is jól van

4

és meghalnak a szép költői képek
az emelkedett hangulat lelép
az ének és a himnusz is addig tart
míg fölrobban felhasadva az ég

és kilátszik mi eddig el volt rejtve
az isteni már irdatlan harag
nem tűz csak ez
ez annál sokkal több lesz
az irgalmatlanság iszonyata

és nem lesz már tekintet
ami lászon
és nem lesz
kihez fohászkodnod már

eltakarítanak
a fátyol leeresztve
egy szörnyű döntés poklába takar

Vigyázva

tudom hogy tudod
hogy tudom
kimondhatatlan
kisebb sóhaj is
túlbeszelné
hallgatni
tényleg arany
elég
ha tudjuk
amit tudunk
mind a ketten
kimondva elveszítne
kettőnket így együtt
őrizzük hát a csendet
ami megörökíti
csendjeinket
a béke velünk

Hívószavaim

a csend
az olyan
az annyi
a minden
az idő
a talmi

válasz igéim
a szó és a rend
a vég
a kezdet
a kettő közötti
a telő
az élet
a múlik
a marad
a szikár
az alap
az indulat
a lenni
az elmúlva is tenni
a minduntalan
sosem a semmi

csak szólítalak
isteni rend

Lakhegy-Kolozsvár

A költő léthelyzetei

Nászta Katalin költői ambíciója gyerekkorától datálódik, azóta lüktet – változó intenzitással – benne a szándék, hogy nyilvánosan megvallja álmait, gondolatait, hitét, szándékait, érzéseit, csalódásait, újabb és újabb talpraállásainak tanulságait – egyszóval mindazt, ami a mindenkori költőt egyáltalán szóra bírja és életben tartja.

Az irodalomba lépéshez, a megmutatkozáshoz sikerül is elnyernie a korabeli sajtó jóindulatát. Kezdő költőként egymás után jelentek meg versei a romániai magyar sajtóban, nevét időközben nem csak a fiatal olvasóközönség ismerte meg, hanem a színházba járók serege is, miután elvégezvén a marosvásárhelyi Szentgyörgyi István egyetemet, színész lett, ezalatt viszont egy lehetséges Forrás-kötetet is „megspórolt” olvasóitól, annak ellenére, hogy 1974-ben ígéretes költőként mutatkozott be a *Varázslataink* című antológiában.

Élete változásai magukkal hozták számára a különbnél különb léthelyzeteket, amelyekben – meggyőződésem szerint – Nászta minden

esetben megpróbált talpon – s költőnek! – maradni, még ha e törekvésének nem mindig mutatkozott kézzelfogható nyoma. Az Erdélyből az anyaországba való áttelepülés megannyi – közöttük családi – gondja és bonyodalma, amellet, hogy megcsapolták ifjúkori energiatartalékait, életének egy új dimenzióját nyitották meg előtte: a hitvilágot, amelyhez bevallása szerint kisgyermek kora óta vonzódott. E változások mentén visszatért a költői-írói önkifejezés korábban elfojtott, erőteljes reflexe, s az 2015-ben megjelent *Tetudsz engem, Uram* című, addig írott verseiből összeállított gyűjtemény után most újabb kötettel, a léthelyzetei változásaiból ihletődött, *Ének az élőknék* című kötettel jelentkezik. Áttelepülése előtt, a nyolcvanas évek derekán, még a színházi világ napszámosaként nekiállt végigkérdezni idősebb és vele egykorú – vagy éppen fiatalabb – pályatársait, megtudni, mi vezette őket e roppant ellentmondásos és emberpróbáló pályára, illetve mi a titka annak, hogy kitartanak mellette, a körülmények minden mostohasága és keretek szűkös ridegsége dacára. Kollégáival készült mélyinterjúi egy sor személyre szabott

kérdésen és válaszon keresztül nem csupán az erdélyi magyar színjátszásnak a huszadik század második felében tapasztalható belső ellentmondásait és csapdahelyzetét rögzítik hihetetlen érzékenységgel és alkotói őszinteséggel, hanem mindegyre szembesítik saját kételyeivel és belső elégedetlenségével, szabadságvágyának rendszerfüggő korlátaival. Társai belső világának megismerése egyúttal saját belső világának feltérképezéséhez is hozzásegíti, s minden bizonnyal közrejátszik a későbbi nehéz élethelyzetek döntéseinek meghozatalában.

Az eddig elmondottak, léthelyzet-teremtő körülményeiknél fogva, ha nem is mindig közvetlenül, de lényegét tekintve meghatározzák a költőként e könyvben kibontakozó szenvedélyes alkotó ember érzés- és témavilágát, gondolati kérdésfelvetéseit. Nászta Katalin sok mindenben eltökélten hisz ugyan, viszont a kételyei száma sem csekély. Verset ír, még hozzá olyan lendülettel, mintha minden áron le szeretné dolgozni önmaga előtt az elvesztegetett időt, ugyanakkor a költői cselekvés és lét számos alapvető problémáját nyugtalanító kérdésként kénytelen saját

magának szegezni. Önfelszabadító, gondolatcsiszoló, sodró erejű sajátos líra az övé, amely nem mindig van tekintettel a költői beszély medrének befogadóképességére, s a költészet hagyományos megkötöttségeitől szabadulni vágyó lendülettel néha akár a kelleténél is túlbeszéli önmagát.

Egyik megkerülhetetlen kulcsfogalma a hit, illetve az ehhez kapcsolódó hűség és morális tisztaság kitartó hangoztatása, gyökereik felkutatása az egyén sorsában, magában az alkotói sorsban.

Nászta lírájának legköltőibb darabjai számomra azok a, töredezettségükben, szűkszavúságukban is gondolatot sugárzó, lefutásukban takarékos versei, melyek nem mondanak ki mindent, nem annyira a meggyőző rábeszélés áradását követik, mint inkább frappáns felismerésként húzzák meg magukat költői termésében.

Nászta Katalin makacs, jó értelemben vett „csak azért is” költő. Nem hagyja magát eltéríteni, nincs az a csábítás, melynek a kedvéért letérne maga választotta útjáról. Versei nem szerveződnek ciklusokba, s nem tömörülnek jól elkülöníthető témák körül:

minden esetben arra szeretne – elsősorban
önmagától – választ kapni, hogy mi haszna a
tükörbe nézésnek, számtalan vétkezése után
még milyen esélye van az embernek, létezik-e
olyan kegyelmi pillanat, amely az egész világ
teremtő és békéltető harmóniáját magába
foglalja? Nászta Katalin egyik legszebb verse
éppen erről szól: igen, létezik!
És ilyenkor

*„...megállnak a növekedésben
a réten a virágok a bokrok
méhek madarak nem szálldosnak
elpillednek kitikkadnak
nem jár ember korsóval kútra
nem mászkálnak a bogarak
elcsendesül egy pillanatra
a teremtés minden mi van
még jajra sincs erő se hang
nem szól a szél dermedt a táj
fényképezés előtt áll meg így
egyetlen szóra a világ”*

Ilyenkor elhallgatnak a kérdések is – gondoljuk
tovább a felkínált ösvényen a verset –, de csak
egy pillanatra, „egyetlen szóra”, hogy aztán

újra formát, értelmet és metsző élességet
öltsenek.

De akkor már a mélyen hívő ember kérdései
lesznek, s a bennük megfogalmazott kételyek
nem bizonytalanságot, hanem ragaszkodást és a
megértéshez méretezett szabadságot testesítik
meg.

Csíkszereda, 2017. május 21.

Cseke Gábor

A szerző önmagáról

Kolozsváron születtem, 1950-ben. Írással még általános iskolában kezdtem foglalkozni. Első versem a Korunk folyóiratban jelent meg, majd később az Utunk, Igaz szó, Ifjúmunkás, Echinox, irodalmi lapokban, újságokban. A Varázslataink c. antológiában a legújabb költő nemzedék közé soroltak. A marosvásárhelyi Szentgyörgyi István színművészeti Főiskola elvégzése után Sepsiszentgyörgyre kerültem, színészként. Színészkollégáimmal készült interjúmnak otthont megint a Korunk adott, Kántor Lajos személyében. 1989 őszén, még a Ceausecu-éra idején települtünk át családotól Magyarországra. Zalaegerszegen a Zalai Hírlapban jelentek meg verseim, a Lüktetés c. antológiában is szerepeltem velük, színész interjúmnak pedig a Pannon Tükör, és a Film Színház Muzsika is teret engedett. Két év színészkedés után a zalaegerszegi Hevesi Sándor színházban szerződéselem megszűnt, újabbat nem kerestem, a városban akartam maradni, iskoláskorú gyermekeim miatt, akiket megviselt az áttelepülés. Az

ország-váltás, az új világgal való találkozás nyitottá tett a hitvilág iránt is, amihez kisgyermekkorom óta öntudatlanul is vonzódást éreztem. A Bibliát immár kézbe vehető, és hittel való olvasása kimeríthetetlen erőt nyújtott a nehéz időszak elszenvedésére. (A színházi világból való kikerülésem után kénytelen voltam mindenféle munkát elvállalni, mint szállodai munkás, betanított, varrodai, mosodai alkalmazott, gyermekfelügyelő. Majd biztosítási üzletkötőként vonultam nyugdíjba, egyéni vállalkozói státusban.)

Hitéleti tapasztalataimat a német Omniscryptum kiadó kérésére, blogbejegyzéseimből állítottam össze könyv formátumba Vajúdás címmel. Majd 2015-ben a kiadatlan verseimet rendeztem kiadásra Te tudsz engem, Uram címmel. A múlt század nyolcvanas éveiben készült színészinterjúim kötetén jelenleg is dolgozom. Újabban a Pannon Tükör, és különböző internetes irodalmi folyóiratok, portálok – Litera-Túra, Lenolaj, Hetedhéthatár, Káfé főnix – közlik verseimet, írásaimat.

De ezek mind száraz tények. Ami igazán érdekes, amiről beszélni, vagy gondolkodni

*érdemes, azokat versben írom meg, vagy egy
blogbejegyzésben, vagy egy kollégámat
faggatom. És még mindig vannak felteendő
kérdéseim, és vannak elmondanivalóim.*

Nászta Katalin